

въ ритъма на мжжката сила, тракатъ лопатитѣ. Тамъ, дето тѣ се забиватъ въ вълнитѣ, извираатъ свѣтли къмба. Наоколо като огнени копия се стрелкатъ въ водата свѣтли риби. Но не тѣхъ търси капитанътъ. Той търси рибнитѣ ята. Тѣ оставятъ задъ себе си дълъгъ бѣлъ пжтъ — за тоя пжтъ се оглежда той отъ високата мачта.

Вдига лѣвата си ржка. Мигновено шумътъ отъ лопатитѣ стихва, тѣ излизатъ напредъ и се връщатъ назадъ тихо и силно. Сега капитанътъ вдига лѣвия си кракъ. Лодкитѣ завиватъ и промѣнятъ посоката. Капитанътъ издава особенъ гърленъ звукъ и хората му настрѣхватъ: риболовътъ почва.

Въ морето презъ часоветѣ на риболова всички мълчатъ. Не само защото рибата можеби има уши, а защото и капитанитѣ на другитѣ аламани не сж глухи. Цѣлиятъ нощенъ риболовъ на пасажнитѣ риби е изграденъ върху умението на капитана да отгатне, кжде ще минатъ рибнитѣ пасажии, какъ да ги открие, догони и обиколи, преди другитѣ да разбератъ и изпреварятъ.

А въ малката кжщица надъ брѣга долита само шумътъ на разиграната вода. Иначе всичко е стихнало. Марта лежи съ притворени очи, съ скръстени на гърдитѣ ржце и чака. Мисълта ѝ снове по запусѣлата кжща, обикаля край старата жена до лампата, разхожда се по пѣсѣка, подскача изъ вълнитѣ и отива далече на югъ, отвждъ рѣката Ропотамо. Мисълта ѝ не спира при рибаритѣ, които сноватъ тамъ безмълвно изъ нощта и търсятъ свѣтлитѣ петна на пасажитѣ, а се подема къмъ непознати краища и стига при русия момъкъ отъ Братислава. Въ сърдцето ѝ стихва животътъ. Изъ младото ѝ тѣло се разлива желанието да се махне